

Adrian Iancu

Triunghiul clasic și alte întâmplări

LIMES

2018

CUPRINS

Mașina de cusut / 5

Porția de bucurie / 35

Triunghiul clasic / 54

Zăvorul nimerit / 83

Cafeaua de dimineață / 99

Mașina de cusut

La ușa de intrare în locuința de pe *Strada Consecvenței*, se aud bățai zgomotoase, sâmbătă dimineața, pe la ora opt. Tomiță, în pijamaua de bumbac, cu dungi albatre, se grăbește să deschidă calea noului venit:

– Salut, băiatule! Ți-am adus niște chestii de la piață, îi zice Stănică, fiului său.

– Te-am căutat ieri pe mobil! Poți să te uiți! se văicărește Tomiță, privindu-l iscoditor.

– Nu știi! Ne-am distrat cu prietenii și n-am băgat de seamă telefonul! răspunde Stănică.

– Nu vorbi! zice Tomiță, arătând către sacoșe.

Am fost la cimitir, pe *Calea Făgetului*, la o slujbă de pomenire, explică Stănică. Treabă bună, cu un popă bătrân și evlavios! Apoi, am băut un păhărel de țuică de pere. Ehei! Iar, la urmă, ne-am cam amețit și am povestit despre chestia aia, cu Măriuca și Șefu, în depozit, pe baloții de stofă, despre care nu prea se știe. Și-am râs și ne-am distrat. Asta e! zice Stănică, cu bucurie.

Apoi face stânga-mprejur, aproape militărește, și dispare pentru tot restul zilei la locuința sa personală de pe *Strada Comănacului*. Iar, la plecare, le urează tinerilor, veselindu-se:

– S-aveți o zi frumoasă!

*

Urmează, acum, momentul în care Tomiță își ia ligheanul pictat cu frunze de un verde intens, îl umple cu apă rece de robinet, care vine prin țevi întortocheate tocmai de la munte și își spală fața

șifonată de viața de cuplu de peste noapte. Adela, femeie simplă de la țară, pretinde bărbatului, din când în când, câte un semn că e mulțumit de traiul convenabil pe care tânăra îl oferă prin strădaniile de fiecare zi. În schimbul unor bucurii nocturne din partea bărbatului, soția se nevoiește de dimineață cu treabă prin casă, spre mulțumirea vocală a partenerului exprimată, doar atunci când e cazul, în timpul vizitelor prietenilor. Aceștia trebuie să știe cine are, în casă, ultimul cuvânt spre bucuria copiilor, care se succesc în fel și chip, pentru faptul că viața lor e sucită. Iar vizitatorii sunt numai buni să poarte vorba despre cele ce se petrec acolo. Sau, cam așa ceva!

– De-abia peste ani băiatul și fata pricep că totul e provizoriu sucit, în viață, și se complac în instituția căsătoriei, mult venerată în micul nostru oraș de munte. Asta își zic acum oamenii din cartier.

Locuința de pe *Strada Consecvenței* nu e mare brânză, dar e bine plasată în buricul târgului, aproape de magazine și de *Berăria Trompa Dulce-Mult Aduce!* Indiferent de ocupație, pe cetățenii orașului aflați la cârciumă îi apropie pasiunea pentru bere și altele ca aceasta. Când unii băieți doresc să-și îmbunătățească traiul zilnic, schimbă câte un costum bărbătesc gri, produs la *Fabrica de confecții-Gând Bun*, pe câteva rude de salam de vară de la *Fabrica de mezeluri-Plai Luminos*. Iar atunci când unele fete visează la niște chiloți cu ață-n fund, îi obțin, de la *Fabrica de confecții-Gând Bun*, pentru o rudă de salam crud-uscă provenită de la *Fabrica de mezeluri-Plai Luminos*, de la aceiași băieți. Când te gândești că toate acestea se întâmplă acolo, la o masă din berăria amintită. Vom zice, deci; *Gând Bun-Plai Luminos*, și invers, *Plai Luminos-Gând Bun*. Și, în restul timpului, *mălaiul* poporului muncitor e

folosit chibzuit, pentru bilete de cinema, sau câte altele.

Foaie verde de dai, n-ai... Ce să-i faci, atunci când ai?... Bai, bai!... se aude din vecini o melodie lăutărească melancolică.

.*

E sâmbătă dimineața și familia lui Tomiță e acasă, în locuința de pe strada deja amintită, alcătuită din hol, bucătărie, toaletă și o cameră cu vedere înspre stradă. E un fel de garsonieră rezultată dintr-un capăt de apartament spațios odinioară, modificat după planurile stăpânirii, cu o ușă plasată în peretele exterior, dinspre sala scărilor, și un zid construit din cărămidă, care barează vechiul coridor, ce odinioară înainta triumfal încă vreo câțiva metri. Mai târziu, peste ani, populația imobilului se va înjumătăți prin plecări de tot felul,

iar Tomiță va primi, provizoriu, partea de pod de deasupra camerei. Spațiul îl transformă într-o mansardă din lemn, *une chambre d'amis*, zicem noi acum, legată de holul domiciliului printr-o scară interioară, în formă de spirală, destul de practică în economia locuinței. Multă vreme, până la apariția micro-centralelor de apartament, apa caldă a lipsit, dar elanul tineresc al familiei nu a avut prea mult de suferit. Viața le-a fost presărată de momentele de bucurie nocturnă care încălzesc intimitatea soților. Miere pe pâine!

După scurta cosmetizare colectivă a familiei, cu apă rece și săpun de lăcrămioare din import, punere în scenă, care se întâmplă doar sâmbăta pentru că, atunci, se regăsesc cu toții la locul faptei, aceștia se așează la masa din bucătăria locuinței. Și, familia se delectează cu o omletă presărată de Adela cu brânză de capră, însoțită de un pahar cu lapte fiert în casă, adus nu de mult de Stănică,

bunicul, de la piață. Pentru digestie, fac glume despre povestea bătrânului, de care sunt mândri, cu slujba de pomenire, iar faptul se înțelege din discuție.

– E ora nouă dimineața! se anunță la radioul de pe bufet.

La un post la modă, după o scurtă cortină muzicală, care stârnește melancolie în inima ascultătorilor din bucătărie, aflați la atac, cu omletele în farfurie, o voce feminină, plăcută, începe un comentariu despre o personalitate de undeva, din lumea largă. E vorba despre un personaj ciomăgit cu simț de răspundere de indivizi neidentificați, ca să se lepede de convingerile ei intime. Și, familia Tomiță discută despre știre iar Adela își mărturisește părerea.

– Asta e o treabă care și-a găsit întrebuințarea, la noi în sat, pe cocoașa copiilor suciți, care, după

aplicarea procedurii, s-au făcut de treabă, le zice Adela comesenilor care o ascultă cu gurile căscate.

Iar întreaga familie se gândește că personalitatea cu pricina va avea, și ea, parte, în viitor, de ceea ce este mai bun în viață, conform zicerii mamei.

– Sigur că da! Femeia se va bucura de lucruri deosebite, concluzionează familia.

– Asta-i bună, mă-nțelegi!? Chestia e administrată de parcă ar costa ceva! Și, zicându-și acestea, toți pleacă pe la treburile lor.

Iar prin casă și cartier se așterne liniștea. Vreo două automobile, nu cine știe ce, răspândesc, din instalațiile lor audio, pe stradă, melodiile unor cântece la modă, despre părul pubian, chestii de profunzime, pe care oamenii de-aici ar face bine să le învețe și să le folosească ori de câte ori ocazia se prezintă.

Odată copiii plecați pe-afară, Tomiță și Adela se privesc așa cum o făceau cu ani în urmă, înainte de căsătorie.

– Nu e momentul! îi zice soțul.

Tânăra soție înțelege mesajul, ia lucrul de mână și merge în vizită la vecina de palier care, pentru că e mai mare în vârstă, îi oferă câteva sfaturi inspirate din viață și o cafea, pentru relaxarea de sfârșit de săptămână. Femeia din vecini e una din acelea care are *un păr ca un fuior/ dar nu pe cap, ci pe picior*, iar sfaturile ei sunt deja istorie.

– Ce plăcut e la povești, sub acoperișul casei! își zic cele două prietenele, cu bucurie.

Iar Tomiță își aduce aminte că, pentru majoritatea prietenilor, săptămâna de lucru e de cinci zile, adică de luna până vinerea. Bărbatul trece, însă, drept reformator, la cea de șase zile, incluzând în program sâmbăta, când se străduiește

să câștige ceva în plus. Așa că își ia geanta cu trusa de scule și bluza albastră de salopetă și coboară din locuință, în oraș. Astăzi merge, așa cum promisese încă de joi, la colega Cecilia, femeie harnică, aflată aproape de mijlocul vieții. Vorba aceea, *din spate liceu, din față muzeu!*

*

Iată-l pe Tomiță pe stradă, oprindu-se în fața tutungeriei gata să intre ca să-și cumpere un pachet de țigări cu filtru. Deși nu se scaldă în bani și se agită adesea cu munci suplimentare ca să-și rotunjească venitul, păstrează nivelul convenabil de vestimentație și țigările totdeauna de calitate, ca să nu mai vorbim de halba de bere. Și asta face din meșterul angajat la secția de întreținere a *Fabricii de confecții-Gând Bun* un bărbat suportabil, care nu creează probleme neașteptate. Și, pentru că la

fabrică lucrează într-un colectiv de femei, învață de la colege, să folosească convenabil vorbele. Iar asta e o calitate!

Cum mecanicul e iute de picior, nu-i trebuie mult ca să ajungă la *Berăria Trompa Dulce-Mult Aduce!* care se află în drumul lui. Proprietara afacerii, cunoscută printre clienți, se cheamă Monalisa, sau, mai scurt, Mona. Aceasta adună o căciulă de bani, cu ceva vreme în urmă, lucrând ca dansatoare într-un bar de noapte dintr-o țară vecină și prietenă, cu oameni înstăriți și plini de patimi ascunse. De acolo provine bucuria cu care femeia se întoarce, pe la treizeci și ceva de ani, în oraș. Aici își începe viața cea nouă, pe o bază financiară temeinică, care atrage respectul locuitorilor și interesul unui avocat cărunt, care, după câteva întâlniri o cere de soție, iar Mona zice; „*De acord!*”. Apoi, femeia cumpără cărciuma despre care vă vorbesc.